

Σαλβατόρ Νταλί, *Festividade de Noé*, 1964

Τα περιστέρια και τα παιδιά

Διαβάστε το παραμύθι και κρατήστε τη Χριστουγεννιάτικη Μαγεία του σαν ευχή για τη Νέα Χρονιά!

Της Αγγελικής Βαρελλά

Την πρώτη μέρα του καινούργιου χρόνου ο Θεός φώναξε τους αγγέλους σε συμβούλιο. Ήθελε ν' ανοίξει καινούργια βιβλία για τη νέα χρονιά κι ήθελε να ξέρει πόσα από τα έργα του παλιού χρόνου είχαν τελειώσει, πόσα

είχαν μείνει μισοτελειωμένα και πόσα δεν είχαν αρχίσει ακόμα, παρά τις οδηγίες του.

Τα μικρά αγγελάκια κατέβασαν από τα ράφια τα μεγάλα χοντρά βιβλία και τ' απόθεσαν στο συννεφένιο τραπέζι. Πήραν μολύβια και γομολάστιχες κι ήταν έτοιμα να γράψουν και να σβήσουν.

Ο Θεός ρωτούσε, οι άγγελοι απαντούσαν.

- Ανοίξτε τη σελίδα της προόδου. Πώς πάνε οι άνθρωποι;

- Πολύ καλά, αποκρίθηκε ο μεγάλος Άγγελος. Ξαναπήγαν στο φεγγάρι και φωτογράφισαν και την Αφροδίτη.

Ο Θεός κούνησε το κεφάλι του.

- Από αγάπη; Από ομόνοια; Από συμπόνια; Πώς πάνε;

Οι άγγελοι κόμπιασαν. Ο Θεός κατάλαβε. Έσκυψε στη σελίδα. Ήταν πυκνογραμμένη. Διάβασε προσεκτικά και ξεχώρισε τις λέξεις: «Πόλεμοι. Μάχες. Βόμβες. Κανόνια».

- Βάλτε αυτή τη σελίδα στις ζημιές του παλιού χρόνου, είπε θλιμμένος.

Ανοίξτε μια καινούργια κατάλευκη. Και πέστε να έρθουν μπροστά μου τα περιστέρια τ' ουρανού.

Τα πουλάκια φτεροκόπησαν σε λίγο και παρατάχτηκαν μπροστά του. Τα

ματάκια τους γυάλιζαν σαν τις μαύρες χάντρες του κομπολογιού.

- Σας παρακαλώ, είπε ο Θεός, να πεταχτείτε μέχρι τη γη να δώσετε αυτά τα μηνύματα στους ανθρώπους. Είναι μηνύματα ειρήνης και αγάπης. Να τους δώσετε να καταλάβουν ότι είμαι πικραμένος γιατί δεν τηρούν τις εντολές μου. Οι άγγελοι άρχισαν να γράφουν μηνύματα σε μικρά λευκά χαρτάκια: «Αγαπάτε αλλήλους», «Επί γης ειρήνη», «Αγάπα τον πλησίον σου ως σεαυτόν», «Ειρήνη υμίν». Ύστερα έδεσαν μικρές κορδελίτσες στα ποδαράκια των πουλιών και τα άφησαν να φύγουν.

Το ταξίδι ήταν μεγάλο. Τα περιστέρια ξεκουράστηκαν για λίγο, άλλα στην Πούλια, άλλα στον Αυγερινό, άλλα στο φεγγάρι, και αργά πια τη νύχτα έφτασαν στη γη.

Μαζί με τις νιφάδες του χιονιού, που άρχισαν να πέφτουν μέσα στην παγωνιά, έφτασαν και τα περιστέρια στη μεγάλη πόλη. Φτεροκόπησαν δυνατά, τίναξαν τα φτερά τους και στάθηκαν στις στέγες, στα πρεβάζια των παραθύρων, στα σκαλιά, στα μπαλκόνια και στα πεζοδρόμια. Το κρύο ήταν δυνατό κι ο κόσμος λιγοστός στους δρόμους. Κανένας βιαστικός δεν έδωσε σημασία στα περιστέρια, που φτερούγιζαν γύρω τους κάνοντας εναέριες βόλτες, πάνω από τα κεφάλια τους. Μόνο κάποιος σκέφτηκε: «Τι θέλουν τα περιστέρια μέσα στην άγρια νύχτα;» Και προχώρησε αδιάφορος.

Τα περιστέρια άρχισαν τότε να κτυπούν τις πόρτες και τα παράθυρα. Όλοι όμως ήταν απασχολημένοι. Έτρωγαν, έπαιζαν, κοιμόνταν, έβλεπαν τηλεόραση. Πώς ν' ακούσουν τα ραμφίσματα των πουλιών; Πώς να καταλάβουν την απελπισία τους; Μερικοί βγήκαν μέχρι το παράθυρο, μα δεν έκαναν τον κόπο ούτε να τ' ανοίξουν. Μάταια μιλούσαν τα πουλιά, μάταια παρακαλούσαν: «Ανοίξτε, σας φέρνομε μηνύματα από το Θεό».

Στο τέλος άρχισαν να κρυώνουν. Χιλιάδες χιονένιες πεταλούδες σκέπασαν την πόλη. Τα φτερά τους μούσκεψαν. Απελπίστηκαν. Σταμάτησαν τις προσπάθειές τους και συγκεντρώθηκαν στο καμπαναριό. Η καμπάνα λύγισε κάτω από το βάρος τους και κτύπησε μια φορά θλιμμένα μέσα στη νύχτα: Νταν!

Την άλλη μέρα το πρωί, η πόλη δεν ξεχώριζε από ψηλά. Σαν κάποιος ζωγράφος να είχε βουτήξει το πινέλο του σε άσπρη μπογιά και να την είχε βάψει άσπρη. Το κρύο ήταν τσουχτερό, μα την ημέρα όλα είναι πάντα καλύτερα.

Τα περιστέρια μπήκαν στην εκκλησία και ζήτησαν από το Θεό οδηγίες. «Κανείς δεν μας έδωσε σημασία», παραπονέθηκαν. «Κανείς δεν κατάλαβε τη

γλώσσα μας. Τι να κάνουμε;»

Ο Θεός τους είπε:

- Να πάτε στα παιδιά. Δώστε τα μηνύματα στα παιδιά. Η αγάπη φωλιάζει στις δικές τους καρδιές. Είναι αγνά, και θα σας καταλάβουν. Από τα παιδιά ξεκινά η ειρήνη και η αγάπη.

Μα παιδιά δεν ήταν στους δρόμους. Ήταν δίπλα στο τζάκι, κοντά στη φωτιά κι έπαιζαν με τα καινούργια τους παιχνίδια. Ένα μονάχα βρέθηκε έξω, κι αυτό ήταν σ' ένα χωριό ψηλά, στο βουνό, που πήγε να δει τι κάνουν τα ζώα μες στην παγωνιά.

Ένα μικρό περιστέρι έτρεξε με βιασύνη να προλάβει το παιδί και κτύπησε το πόδι του στη στέγη. Μια σταγόνα αίμα έβαψε το χιόνι τριανταφυλλί, και λαβωμένο το πουλί έπεσε μπροστά του. Το πήρε στοργικά στα δυο του χέρια και μπήκε στο φτωχικό του. Κάθισε κοντά στο μαγκάλι και να το ζεστάνει, του καθάρισε την πληγή, το κράτησε στην αγκαλιά του και το κανάκευε* με αγάπη.

- Κοίταξε στο πόδι μου, έγνεψε το πονεμένο περιστέρι. Σου φέρνω ένα μήνυμα από το Θεό.

Το παιδί κατάλαβε. Έλυσε την κορδέλα και συλλάβισε την παραγγελία: «Α-γαπά-τε αλ-λή-λους». Το παιδί ήξερε τη λέξη «αγαπώ». Ήξερε να την κλίνει ολόκληρη. Αγαπούσε τους γονιούς του, αγαπούσε τα ζώα, αγαπούσε τα γράμματα. Φώναζε τους δικούς του και τους είπε το νέο: «Αγαπάτε αλλήλους».

Εκείνοι βγήκαν στο χωριό. Ένα λαβωμένο περιστέρι, είπαν, μας έφερε ένα μήνυμα από το Θεό: Αγαπάτε αλλήλους. «Αγαπάτε αλλήλους»; είπαν οι γείτονες και δεν πίστευαν. «Μα αυτό είναι θαύμα!» Το νέο μαθεύτηκε σ' όλο το χωριό. Κι ένας ένας, δυο δυο οι χωριανοί πήγαιναν να δουν το λαβωμένο πουλί στην αγκαλιά του παιδιού, και θαύμαζαν κι έκαναν το σταυρό τους και γονάτιζαν. Μαλάκωνε η ψυχή τους και ζέσταινε η καρδιά τους.

Κι όσο πιο πολλοί άνθρωποι πλησίαζαν, τόσο το χαρτάκι μεγάλωνε, και τα γράμματα μεγάλωναν κι εκείνα: «Αγαπάτε αλλήλους», και δεν χώραγαν πια στο σπίτι, κι ο κόσμος θαύμαζε, και το χαρτάκι ολοένα μεγάλωνε και δεν το χωρούσε πια το χωριό. «Αγαπάτε αλλήλους», και τα γράμματα όλο και μεγάλωναν και γίνονταν τεράστια γράμματα, γράμματα σημαδιακά. Στο τέλος το μικρό χαρτάκι έγινε μια τεράστια σημαία, που ανέμιζε πάνω από το χωριό, ψηλά στο βουνό: «Αγαπάτε αλλήλους». Και τις τέσσερεις άκρες τις κρατούσαν οι άγγελοι.

Και το νέο ροβόλησε στις πλαγιές, σαν το νερό της καθάριας πηγής, και

κατέβηκε στον κάμπο και στην πόλη να ξεδιψάσει τον κόσμο, κι άκουσαν το μήνυμα οι άνθρωποι στις πόλεις και ταραχτήκαν. «Αγαπάτε αλλήλους». Βγήκαν στις χιονισμένες στράτες και κοίταξαν ψηλά στο βουνό. Και διάβασαν: «Αγαπάτε αλλήλους».

Και ξεκίνησαν όλοι -άντρες, γυναίκες, παιδιά- ν' ανεβούν στο βουνό να δουν το παιδί με το λαβωμένο περιστέρι στην αγκαλιά.

Κι ήταν όλα πολύ όμορφα. Ο κόσμος που ανέβαινε στο βουνό κι οι άγγελοι που κρατούσαν το τεράστιο μήνυμα: «Αγαπάτε αλλήλους». Ο ήλιος βγήκε να χαζέψει και τα χρύσωσε όλα.

Τα περιστέρια δεν είχαν όρεξη ν' ανεβούν στον ουρανό και νύχτωσαν για δεύτερη φορά στη γη. Μα ήταν ευτυχισμένα, γιατί η αποστολή τους είχε πετύχει. Κούρνιασαν και πάλι όλα μαζί μέσα στο καμπαναριό. Κι η καμπάνα λύγισε και πάλι από το βάρος τους και τα φτεροκοπήματά τους, κι άρχισε να χτυπά χαρούμενη μέσα στη νύχτα:

- Νταν! Νταν! Νταν! Νταν! Νταν!